

TUKTUK

ជាក ឬ ធូមបក

Jack the Giant

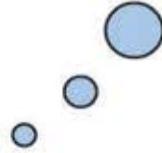
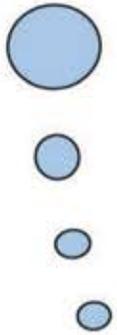
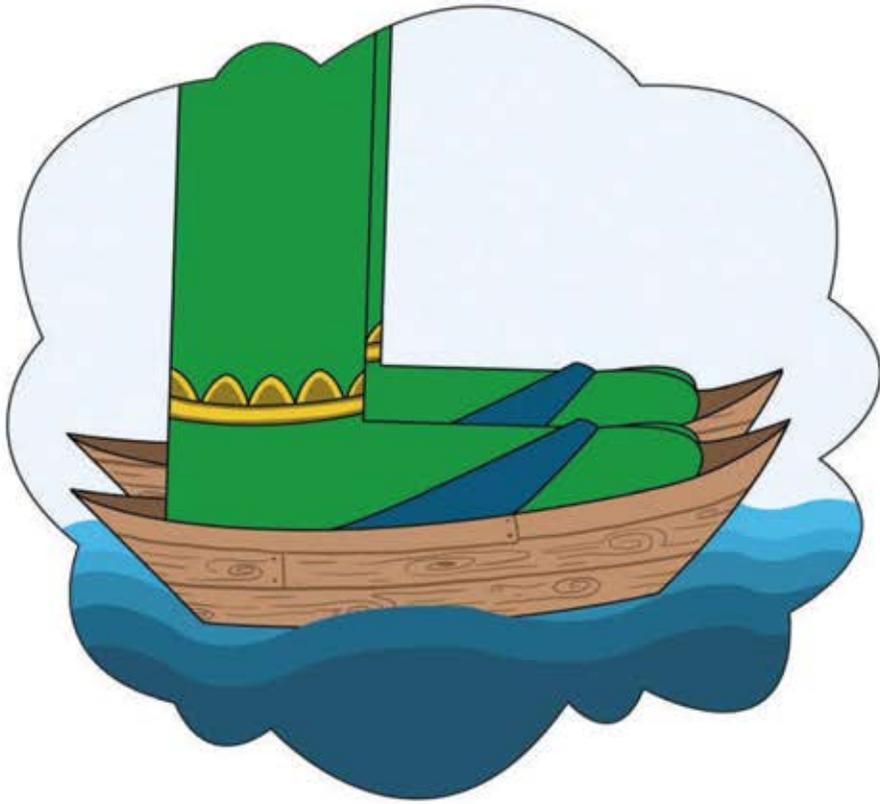

Written by Tuk Tuk
Illustrated by Choven Hen

និពន្ធដោយ TukTuk
រូបភាពដោយ Hen Choven

រតនា និងមករាជាបងប្អូននឹងគ្នា។
ថ្ងៃមួយ កុមារទាំងពីរលេងជាមួយមិត្តភក្តិនៅក្បែរផ្ទះ។
រតនា សួរ៖ ហ្ន៎! ពួកឯងធ្លាប់ឃើញយក្សចម្លែកទេ?
មករាឆ្លើយ៖ ខ្ញុំមិនដែលឃើញទេ បងប្រាប់ខ្ញុំផងមើល?
រតនា តបវិញ៖ គាត់បើករ៉ឺម៉កកង់បី ហើយគ្រប់គ្នាហៅគាត់ថា “យក្ស”។
មករា សួរទៀត៖ មានគាត់ធំទេ?

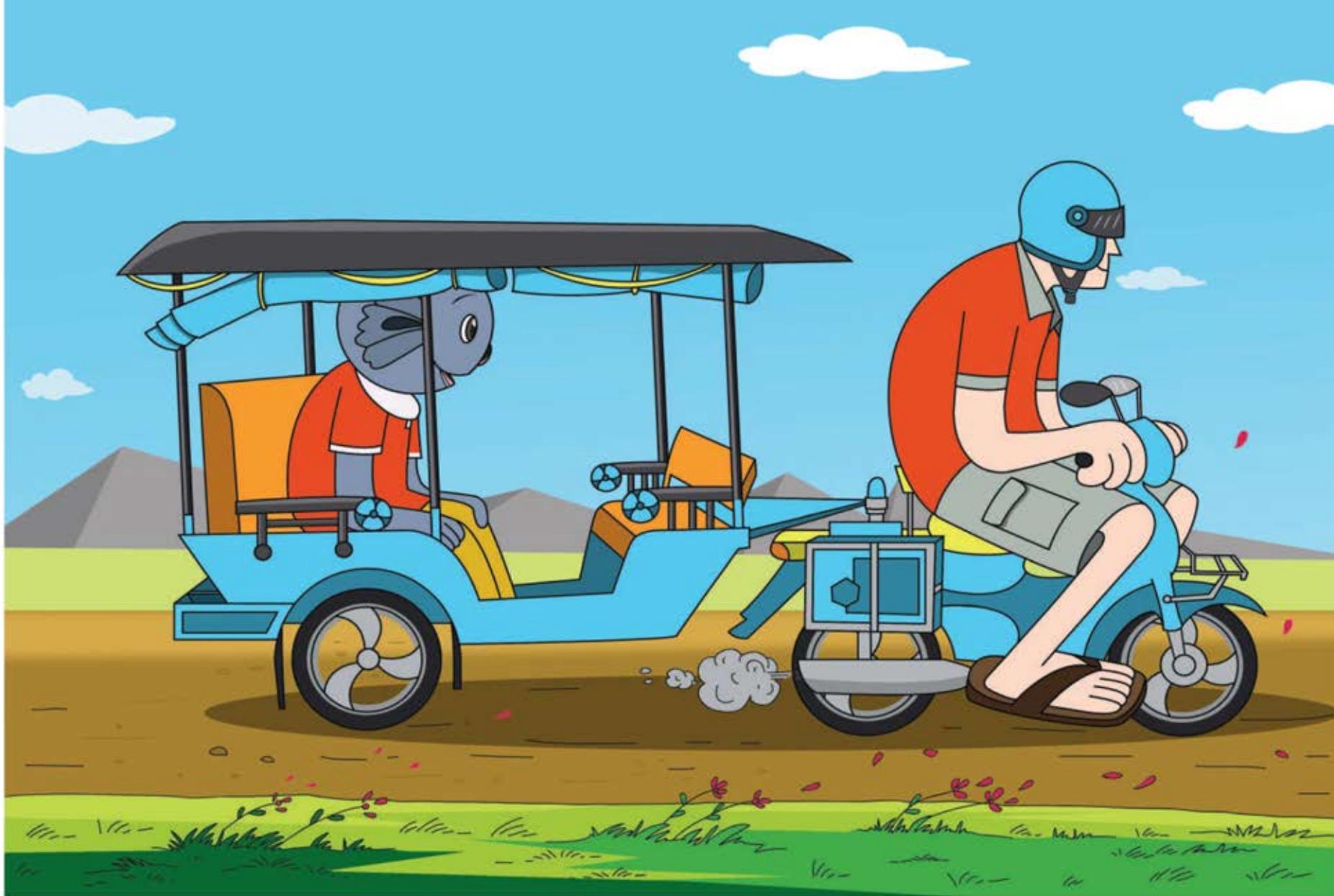
រតនា ឆ្លើយ៖ ខ្ញុំឮគេថាមានគាត់ធំ ហើយខ្ពស់ប៉ុនដើមត្នោតហ្ន៎ ហើយស្បែកជើងគាត់ធំប៉ុនទូក។

ហើយគាត់ចូលចិត្តញ៉ាំកូនក្មេងជាអាហារ។
មករា ភ្លាត់មាត់៖ អ្នក ញ៉ាំកូនក្មេង! ខ្ញុំមិនចង់ជួបគាត់ទេ។

ថ្ងៃមួយ រតនា និងមករាបានបែកកង់ ពេលកំពុងជិះតាមផ្លូវពីសាលារៀនត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។
រតនា និងមករា មិនដឹងធ្វើយ៉ាងម៉េច ក៏អង្គុយចាំនៅតាមផ្លូវក្បែរមាត់ទឹក រង់ចាំក្រែងលោមាននរណាម្នាក់ជិះកាត់
ដើម្បីសុំដោយសារ។

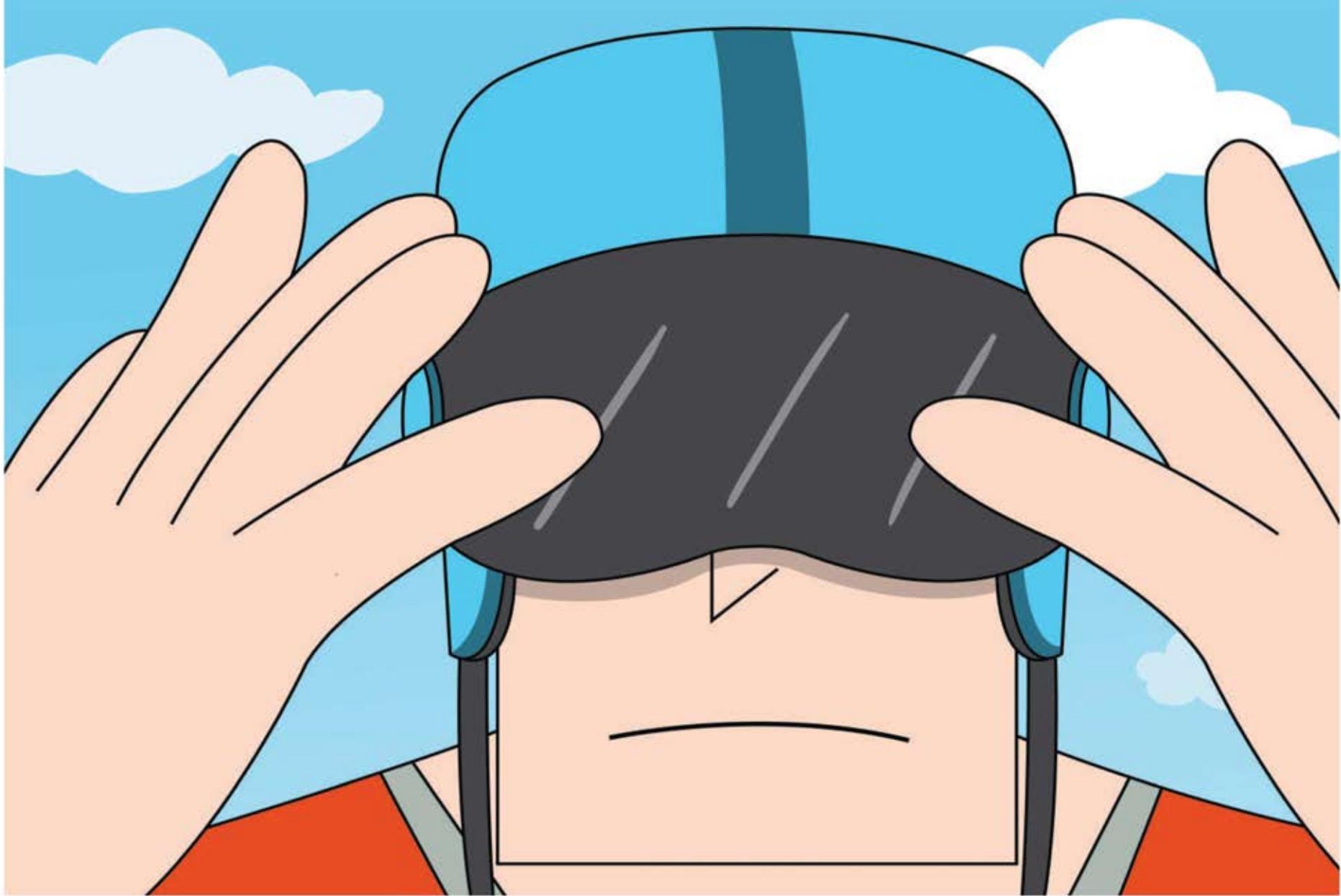
មិនយូរប៉ុន្មាន រ៉ឺម៉កកង់បីមួយបានបើកមកដល់។ កុមារទាំងពីររត់ដៃយាត់រ៉ឺម៉កកង់បី។
រ៉ឺម៉កកង់បីនោះមានពណ៌ខៀវ ហើយអ្នកបើកក៏ពាក់មួកការពារសុវត្ថិភាពពណ៌ខៀវដែរ។ នៅបាំងខាងក្រោយមានសត្វ
អ្វីម្យ៉ាងដែលកុមារទាំងពីរមិនដែលស្គាល់។
រតនា និងមករា មានអារម្មណ៍ភ័យតិចៗ។

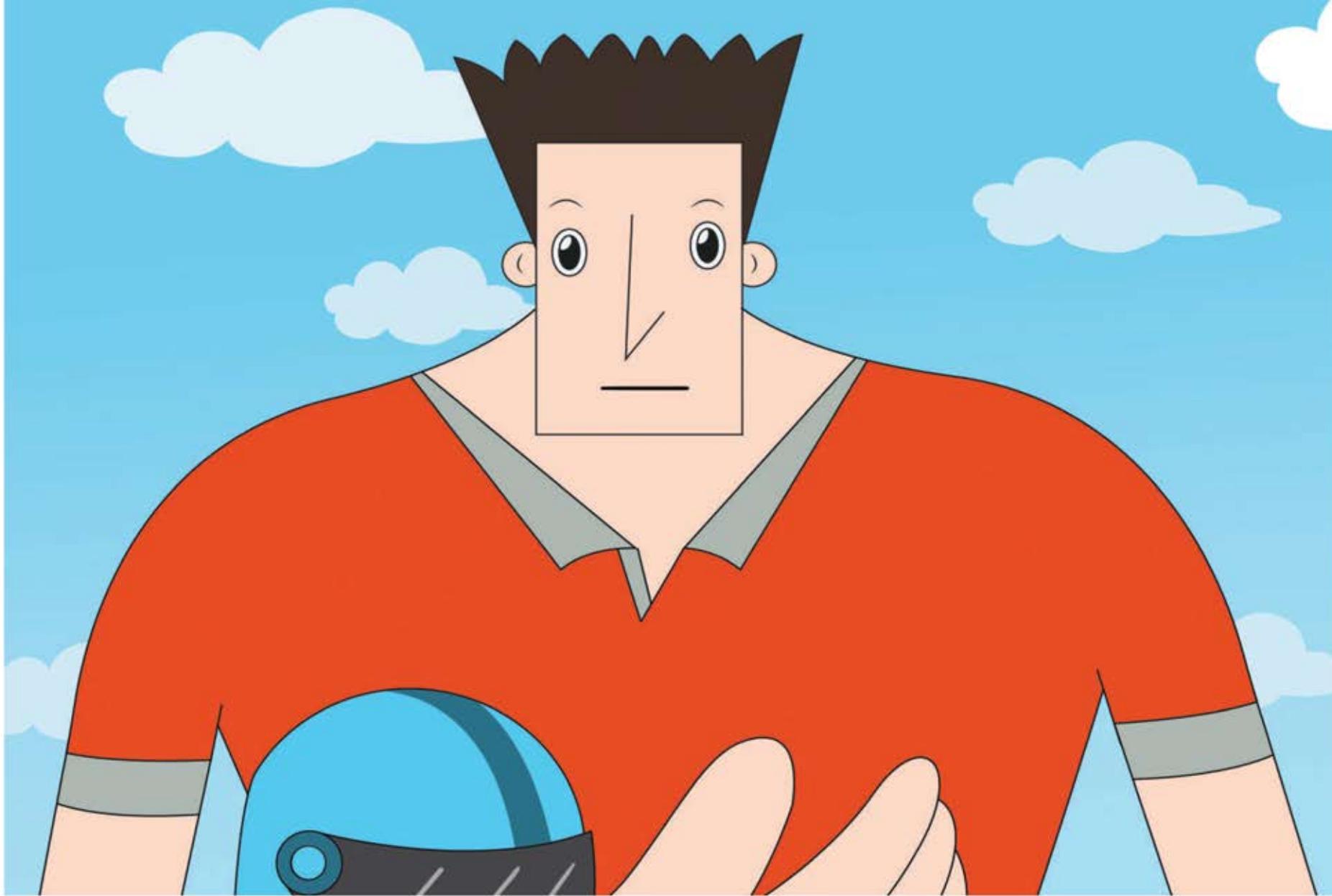
ពេលដែល រ៉ឺម៉កកង់បីឈប់ រតនា និងមករាសង្កេតឃើញថា អ្នកបើករ៉ឺម៉កកង់បីមានជើងធំណាស់។

ពេលដែលគាត់ចុះពីលើ រ៉ឺម៉កកងប៊ីគាត់ឈរខ្ពង់ជង្រាងៗ
រតនា និងមករា កាន់តែភ័យថែមទៀត។

អ្នកបើករ៉ឺម៉កកង់បីដោះម្នាក់ការពារសុវត្ថិភាពចេញ...

...គាត់មានមុខចម្លែកខ្លាំងណាស់!
តែនា និងមករា ភិតភ័យកាន់តែខ្លាំង។

អ្នកបើករ៉ឺម៉កកង់បីនិយាយទាំងសម្លេងធំៗ៖ សូស្តី! ខ្ញុំឈ្មោះ យ៉េក។ មានអ្វីអោយខ្ញុំជួយទេ?
តេនា និងមករាងើបមុខមើលទៅយ៉េក ហើយខ្សឹបគ្នា៖ តើគាត់ថាគាត់ឈ្មោះយក្សមែនទេ?
អ៊ីយ! ខ្ញុំគិតថាយើងរត់ទៅល្អជាង។

យ៉ែក ឮអ្វីដែលក្មេងៗខ្សឹបគ្នា។
គាត់ តប៖ កុំបារម្ភអីណាក្មេងៗ! ខ្ញុំមិនមែនជា យក្សទេ។ ខ្ញុំឈ្មោះ យ៉ែក ទេតើ!
រតនា និងមករានៅតែភ័យខ្លាចដដែល។

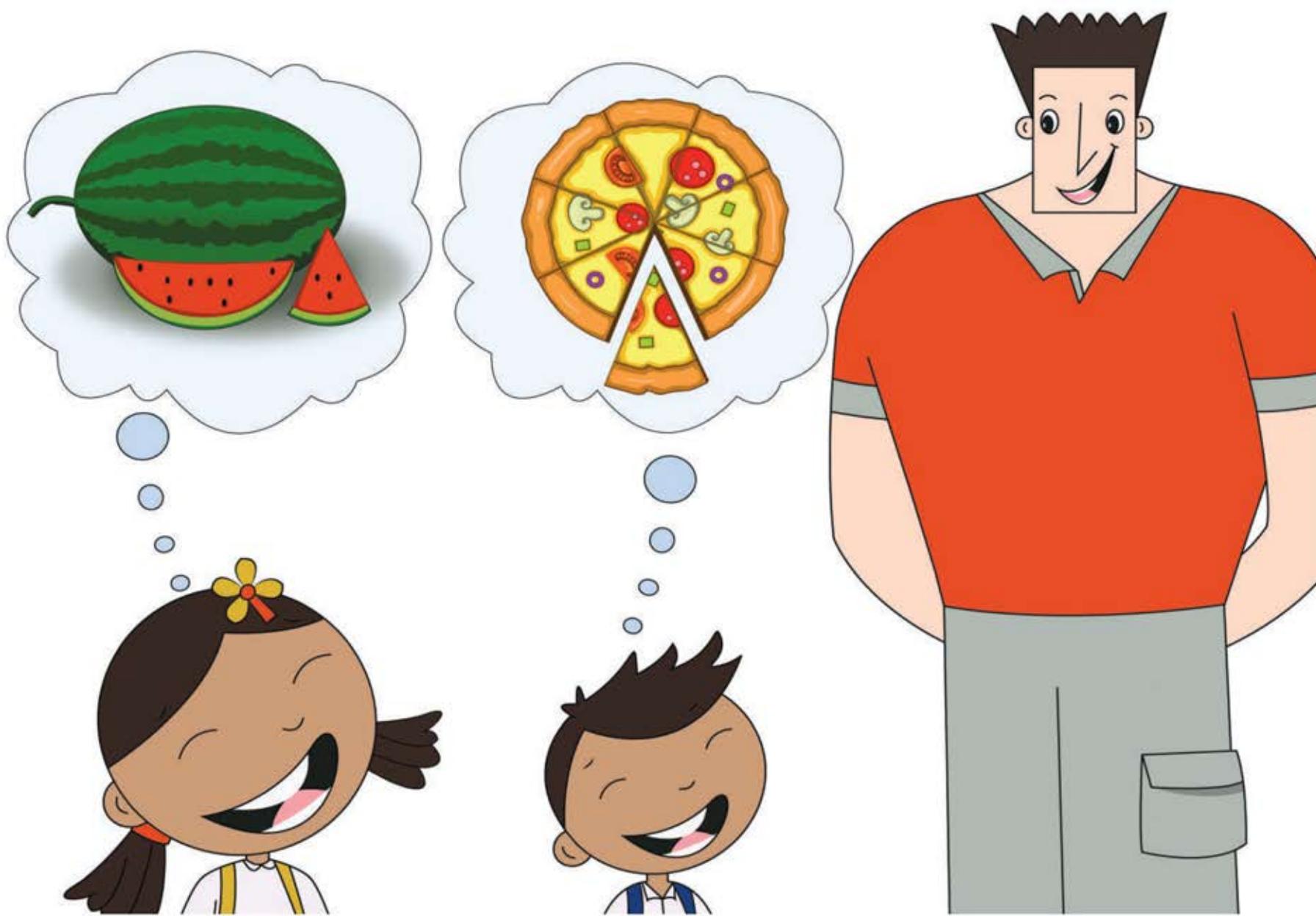
អ្នកដែលអង្គុយនៅបាំងខាងក្រោយរ៉ឺម៉កកង់ប៊ីក៏ចុះមក៖ សូស្តី! ខ្ញុំឈ្មោះខេទី! ខ្ញុំគឺជាសត្វ ខូអាឡា។
តើអ្នកទាំងពីរឈ្មោះអ្វីដែរ?
រតនា តបវិញ៖ ខ្ញុំមិនអាចប្រាប់ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំទៅអ្នកបានទេ ពីព្រោះអ្នកគឺជាមនុស្សចម្លែក.....
រតនា និងមករា កាន់តែភ័យខ្លាំងឡើងៗ។
កុមារទាំងពីរមិនដឹងថាធ្វើយ៉ាងម៉េច ដើម្បីរត់គេចឲ្យឆ្ងាយពីមនុស្សចម្លែកទាំងពីរនាក់នោះទេ។

ពីប! ពីប! ពីប!
ពួកគេបានលឺសំឡេងស្ទីល្លេម៉ូតូ ហើយបុរសម្នាក់ក៏បន្លឺសម្លេងឡើង៖
សូស្តី យ៉េក! សូស្តី ខេទី! សូស្តីក្មេងៗ! ទាំងអស់គ្នាសុខសប្បាយជាទេ?
មកវា ងាកទៅទាំងភ្នាក់ផ្អើល៖ លោកគ្រូសុខ! ជម្រាបសួរលោកគ្រូ។ តើលោកគ្រូស្គាល់យ៉េក និងខេទីដែរមែនទេ?
លោកគ្រូ សុខ ឆ្លើយ៖ បាទស្គាល់! ពួកយើងជាមិត្តភក្តិនឹងគ្នាទៀតផង។

លោកគ្រូ សុខ ក៏សួរមករា និងរតនា៖ ហើយអ្នកទាំងពីរនាក់កំពុងធ្វើអ្វីហ្នឹង?
រតនា ឆ្លើយ៖ កងខ្ញុំបានបែក ហើយពួកខ្ញុំកំពុងរង់ចាំក្រែងមានអ្នកណាម្នាក់មកជួយពួកខ្ញុំហ្នឹងណា!
ហើយយ៉េក និងខេទីក៏បានមកដល់។
មករា លួចសួរលោកគ្រូ សុខ ខ្សឹបៗ៖ លោកគ្រូ! តើយ៉េក ចូលចិត្តញ៉ាំកូនក្មេងជាអាហារមែនទេ?
លោកគ្រូ សុខ ឆ្លើយទាំងអស់សំណើច៖ អត់ទេ! អត់ទេ! មិនពិតទេ!

យើងក៏បែបនេះ គាត់ឆ្លើយ៖ ខ្ញុំមិនចូលចិត្តញ៉ាំក្មេងៗទេ ខ្ញុំចូលចិត្តញ៉ាំតែភីហ្សា និងផ្លែឪឡឹក។
ទាំងអស់គ្នាសើចគឺល.....

យ៉េក សួររតនា និងមករា៖ ហើយអ្នកទាំងពីរឈ្មោះអ្វីដែរ?
កុមារទាំងពីរ ឆ្លើយបន្តបន្ទាប់គ្នា៖ ខ្ញុំឈ្មោះ រតនា ចំណែកខ្ញុំឈ្មោះ មករា។
យ៉េក បន្ត៖ រីករាយដែលបានស្គាល់រតនា និងមករា។ ចាំខ្ញុំជូនអ្នកទាំងពីរទៅផ្ទះណា!

ទាំងអស់គ្នាក៏ជំរុញបណ្តាញគ្រួសារ សុខៗ យ៉េក បានចងកង់របស់រតនា និងមករាពីក្រោយរ៉ឺម៉កកង់បី។
បន្ទាប់មក កុមារទាំងពីរក៏ឡើងលើរ៉ឺម៉កកង់បី ហើយយ៉េកក៏បើកចេញទៅ។
រតនា និងមករាដៃកលេងជាមួយ ខេទី តាមផ្លូវរហូតដល់ផ្ទះ។
ខេទី បាននិយាយប្រាប់កុមារទាំងពីរអំពីប្រទេស អូស្ត្រាលី ដែលជាទីកន្លែងកំណើតរបស់យ៉េក និងគាត់។
រតនា និងមករាមានសំណួរជាច្រើនដែលចង់សួរគាត់ ប៉ុន្តែពេលវេលាខ្លីពេក រ៉ឺម៉កកង់បីក៏បានទៅដល់ផ្ទះរបស់ពួកគេ។

រតនា និងមករាលោតចុះពីលើរ៉ឺម៉កកង់បី៖ អរគុណច្រើន យ៉េក និងខេទី! ថ្ងៃក្រោយជួបគ្នា!
ហើយ រតនា និងមករាក៏ដើរទៅលេងជាមួយមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេ។

រតនា ប្រាប់មិត្តភក្តិរបស់ពួកគេ៖ ពួកខ្ញុំបានជួបយក្សចម្លែកនោះហើយ។ មានគាត់ធំ ហើយខ្ពស់មែន តែមិនមែនខ្ពស់ដូចជាដើមឆ្នោតនោះទេ។ ស្បែកជើងរបស់គាត់ក៏ធំដែរ តែមិនមែនធំប៉ុន្មានទេ។ ហើយគាត់ក៏មិនមែនញ៉ាំក្មេងៗជាអាហារដែរ។ គាត់ចូលចិត្តញ៉ាំតែភ្នំហ្សា និងផ្លែឌីឡឹកតែប៉ុណ្ណោះ។ គាត់ឈ្មោះ យ៉េក មិនមែនឈ្មោះ យក្សទេ។ មិត្តភក្តិគាត់ឈ្មោះ ខេទី គឺជាសត្វ ខ្លាអាឡា។ ហើយពួកគេជាមិត្តភក្តិរបស់លោកគ្រូសុខ ផងដែរ។

មករា បន្តទៀត៖ ខ្ញុំចង់ជួបពួកគាត់ម្តងទៀតឆាប់ៗនេះ។
ក្មេងៗទាំងអស់ក៏ បន្តរៀន មែនហើយ ពួកយើងក៏ចង់ជួបពួកគាត់ដែរ។

ចប់ដោយបរិបូណ៌